

pf
**Skála skipasmiðja
& handilsvirki**

SKÁLA
Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskar installatiónir
Skipisútgörð
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvörubúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

KLIPP ÚT - KLIPP ÚT - KLIPP ÚT

Hygiejniskar vørur

12 X 3 STK. »HYMO LUXUS« KR. 14.-
30 STK. »HYMO« i POSUM KR. 7.-

+ postgjald 0,80 — tikið verður ímóti frimerkjum.

✱ BETRI VØRA FINNST IKKI! ✱

NAVN:

BÚSTAÐUR:

SPECIAL-IMPORTEN

Landemærket 7 - København K. - Byen 2026 - Postkonto 4018

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
- TOSIÐ FYRST VIÐ

faroe airways

SØRVÁGUR 103

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Kriggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvatrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukkutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vørur, hús, innbúgv, akfor o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

TOP-TEN

1. Daydream (The Lovin' Spoonful)
2. Paint it black (The Rolling Stones)
3. Nordlandsnetter (Kirsti Sparboe)
4. Det er så lett å levelivet (Vigdis Mostad)
5. 19th nervous breakdown (Rolling Stones)
6. Jeg marcherer ved din side (Wenche Myhre)
7. Hjem (Kirsti Sparboe)
8. Vónsvikin (Faroe Boys)
9. Ingenting er gratis (Laila Granum)
10. Det jenka seg (Rannie Rommen)

GARRARD plátuspelarar!

at seta til radio kr. 195,-
skiftari at seta til radio kr. 260,-
v/ hátalara til battari og
SEV kr. 425,-

Pláturnar fáast hjá

H. C. W. TORGARD,
telf. 2043.

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)
Marcel tímdi ikki at lurta eftir teimum men hugdi í iva stundum at øðrum so at hinum. Frobisher hugdi illskur at Charlie og segði: »Hvat fanan feilar tær...«

»Kom og lat okkum hugsa okkum eitt sindur um.« svaraði blámaðurin við síni djúpu tónandi rödd. Hvi mundi Frobisher stara so undarliga uppá hann?

»Hatta er einki, ið vit hava við at gera. Ætlar tú, at vit sjálvboðnir skulu loypa í im-pottin?«

»Hvat er tað, sum vit nú loypa í Harry?« helt Charlie lágmæltur fram. »Er tað nakað at gleða seg til? Eina langa tíð í fangahúsi á Tahiti.«

»Tað er so frægari enn...« men Frobisher brátagnaði. Hann streyk sær um sveittandi grýmuta enni og kveitti so loyniliga yvir at presti. Tað sást, hvat hann hugsaði um, men at honum einki dámdi kortini. Kanska tað tí var vert at hugsa um. Er maður komin á grúgvu, kann hann valla søkka djúpari — hann hevur tá bert ta frumstyrkina eftir, ið er tilsteðgar, tá ið hann er heilt frá sær sjálvum. Spyri hann hugdi hann at Charlie Eg hoyrði teir teska so spakusínámillum...

»Eg havi ongantið roynt so vordði.« tók Frobisher uppافتur og fjáltur var á honum.
»Til at leypa útav flúgvara? Tað er ikki so hættisligt. Eg havi sjálvur gjørt tað, tá ið eg var í krígunum saman við fall-skyggjadeild.«

»Hetta er ikki okkara krigg.«
»Men kanska vit kunnu vunn

ið okkurt burturúr tí? Kundu vit ikki líkasum gjørt tað til okkara krigg?«

...Eygu Frobishers mottust eina løtu ivandi við tey hjá prestinum. Tað var so, at hann hoyrdist, tá ið hann teskaði: »Er tað hugsandi um, at revsing okkara kundi verið stýtt afturfyrir, um tað bert var litið?«

Faðir Doonan legði hond sína á hansara: »Eg svørji, at alt, ið eg eri mentur, skal verða gjørt, fyrir at lætta dómar tykkara. Tað eru tá hampafólk til. Eg ivist ikki í, at tey fara at sýna tykkum takksemi.« segði hann.

Marchel segði spakuliga og í óði: »Eg komi so ikki við tykkum...«

»So, vit hava altíð hugsað, at tú komst, Marcel.« segði Charlie so kaldliga. »Tað ber ikki til, at tú nú fer at svikja.«

»Hatta rannið av spítolskum nigarum...«

Charlie flenti so smørliga. »Hvat eri eg so? Hvitur sum fon?« Marchel setti rúkkur í ennið og hugdi niður.

Eg var so bilsin, at eg kann ikki siga frá tí; hetta var nakað, eg ikki hevði væntað. Skipsspólni stóðu nettupp still, og í hesi tøgini hoyrði eg Frobisher klóra sær í skeggstapnum av berum fjáltri. So læt í honum: »Hvussu man fara at vera at koma omanafur?«

»Spyr várharra.« svaraði faðir Doonan stillisliga. »Vit eru í hondum hansara.« Hann hugdi viðfólandi at teimum. Frobisher kveitti yvir á lagsbrøðurnar, og Marchel sveittaði av ermori. »Skulu vit so siga tað?« spurdi faðir Doonan.

Aftur enn var eg bilsin av at hoyra rödd Frobishers: »Og vit hava tygara orð?«

»Tað skulu tygum lita á.« Harry Frobisher lei so kaldliga: »Vit hava einki at lissa? Vit koma við.«

Presturin toygdi seg fram-yvir og tók um hendur teirra. »Komi, segði hann blíður, og ein og ein reisti seg upp og fylgdu honum í pakkhúsið. Eg dugi ikki at siga, um faðir Doonan kendi meg aftur, tá ið hann kom inn um, har sum eg stóð — eygu hansara ljómaðu — men hann teskaði mær í oyra: »Rætt nú fann eg Guð í einari rennu.«

Marcel troðkaði seg framvið mær og lei av bangilsí. »Teir ætla nú at fáa mær krigskrossin. Bið um eina asbestkistu til minn, segði hann.

Faðir Doonan banaði sær rás yvir at borði umboðsmansins. »Hesir vinir mínir koma við mær.« segði hann so erpin og veitraði til teirra so lumhentur. »Her eru teir triggir.«

Allir litir hvurvu úr andliti umboðsmansins. Men so kom aftur tað firtna ljósareyða, og so setti hið dimmareyða upp aftur, og nú var hann vreiður. So leingi sum limur í herfor-ingastattinum hevur sína meg, skal tú ikki bjóða til at gera honum ímóti. Hann tolr tað ikki. Hvat annað, ið var at siga um faðir Doonan, lagaligur var hann ikki. Dapur í huga segði umboðsmaðurin: »Hesir menn eru dømdir fyrir brotsgerð. Teir skulu setast inn.«

»Teir ætla sær bara niðan á fjallið við mær.« segði faðir Doonan. »Teir fara ongan veg.«
»Teir munnu fara at gera okkurt forfang. Eingin kann lita teimum nakað til.«

»Eg havi álit á teimum.«

segði faðir Doonan.

Umboðsmaðurin hugdi uppá prestin, tungur í huga — hann ikki so mikið sum kveitti eftir teimum trimum, og var kanska ikki varur við teir. Teir stóðu nettupp og lótu seg í skjúrtnar og lótaust ikki um vón. Tó sást andlit Frobishers at skelja eitt litið av tí, sagt var. So isakaldur segði tá umboðsmaðurin: »Hetta ber yvirhøvur ikki til. Tá ið eg segði, at tygum kundu royna at fáa triggir mans aftrat tygum, hugsaði eg als ikki um hesar...« Hann var avkvettur á málinum, tá ið Gaston troðkaði seg framat og segði í óði: »Hvi muta tygum so hart ímóti?«

»Hesir menn eru ein vandi, meðan teir ganga leysir.«

»Teir gera so einki okkum, meðni teir eru haruppi. Um teir vilja fara, so mátti verið hogtið í. Teir um tað.«

Ein rödd hoyrdist úr manna-múgvuni: »Og ríkisstýrið spar-ur pening, tá ið tað sleppur undan at føða teir í fyra ár.«

Umboðsmaðurin legði hendurnar á borðið sum ein vegin maður. Hann suffaði. Hann var til gjoldur, og noyddist at taka orðini aftur. Men enn hevði hann ein triumf. »Og um teir koma aftur í aftur,« segði hann lágmæltur, »hvør skal so hava teir í varveitslu og fáa teir til holdar?«

Tann norsk skiparin hugdi fast at hesum sjálvboðnu monn um. Kanska var hann blotnaður. Knappliga segði hann í hvussu er: »Eg skal steðga uttan fyrir rivið, inn til tað lýsur í ovurmorgin. Teir hava so triatiseix timar at umráða seg í.«

»Tja.« segði umboðsmaðurin, »men manning tygara?«

»Kanakkar mínir gera, sum eg sigi.« segði Olsen skipari.

Umboðsmaðurin royndi eina ferð enn at leggja ímóti. Hann hugdi yvir á meg og spurdi so harðliga: »Hvat halda tygum?«

Hann royndi at skumpa avgerðina yvir á meg, og eg varð argur. »Eg eri bert flogskipari,« segði eg.

»Eg meini, er tað yvirhøvur gjorligt?«

»Tja.« segði eg, »tað er tað, fallskyggi eru til. Vilja teir sjálvir, so kunnu teir loypa.«

»Frálíkt.« segði hann og sló lógvarnar í borðið. Tað var nú gjørt av, og hann vildi nú sleppa frá teimum so skjótt, til bar. Hann hugdi eftir korporálinum og veitraði hann til sín. Korporálin hugdi so hatifullur eftir teimum og royndi at muta ímóti. Men umboðsmaðurin segði kvatliga: »Bint nú frið. Tig við teir og ger, sum eg biði teg.« Hann hugdi tvørturígjøgnum faðir Doonan, og tað sást, at hann ætlaði ongantið meira at orkimla seg í huganum av hesum manni. Isakaldur segði hann: »Korporálin skal gera tað, ið neyðugt er.« Og so helt hann á við sínum arbeiði; í hans ara eygum vóru hesir fyra mans fyrir deyðir at kalla.

Ljómin stóð av andliti faðir Doonan, tá ið hann vendi sær móti skipara Olsen og segði lágmæltur: »Inntil sólaris í ovurmorgin. Takk skulu tygum hava.« Fyrtur av takksemi tók hann uppafur, líkasum fyrir at minnast tað betur: »Triatiseix timar. Vit skulu royna tað.«

Og so fór hann við monnum sínum út úr pakkhúsinum. Hvi gav hetta ein kvøkk fyrir hjarta á mær? Eg helt teir vera óluk-sálga býttar, men tað hevði kortini verið dæmligari, at bara onkur hevði ynskt teimum góða ferð.

(Framhald)